

IN MEMORIAM

ДОЦЕНТ МИНЧО МИНЧЕВ

Милко Палангурски

Отиде си доцент Минчо Минчев. Напусна ни внезапно, макар че за историка това естествено развитие на житейския цикъл едва ли би трябвало да е изненада. Изненадата идва оттам, че това стана толкова скоро, толкова рано, че дори не ни даде възможност да разберем и осъзнаем, че трябва да свикнем с празнотата и пустотата,

която настъпва винаги, когато си отиде близък човек, колега, приятел.

В такива случаи обикновено се пишат дълбокомислени анализи, правят се проекции върху минали заслуги, изтъкват се научни и административни постижения, маркират се етапи в професионалното битие, набляга се на непреходните постижения, все неща, които трябва да очертаят онази рамка, която да запази спомена за човека. Не мога да постъпя така, защото подобен подход означава да синтезираме чувствата си като за статия в енциклопедия. Нещо ненужно в момента, защото мястото в подобни издания по правило не дава представа за живота и творчеството на човека и колегата.

Заварих го във факултета като млад асистент, пълен с енергия, готов да контактува с всеки, да изслуша и спори с всеки нахакан студент. Но никога не си позволи да покаже неминуемото си превъзходство като подготовка и познание над всички нас, които си мислехме, че Клийо

е само наша. Още повече че той ни преподаваше за времена, събития и хора, които още бяха част от съвременното и то под погледа на благо/зло/желатели. Показваше ни я такава, каквато я бе видял в своите изследвания и на базата на оскъдните като достъп тогава архиви. Докрай не изкриви своята съвест, за да се нагоди евентуално към “повеите на поредното ново време” и “кръстопът”, и понякога с горчива ирония споделяше, че за едни и същи свои думи е получавал коренно различни, но и задължително негативни, оценки от едни и същи хора. По-важното е, че във времена на повсеместна идеологическа пелена той се отнасяше към “своята тема” с похватите на професионалния историк, а не на идеологическия доктринер. Мисля, че това ще бъде споделено от всеки негов студент и от всеки изследовател на бурните събития на 40-те години на ХХ век. Последните не могат и няма как да отминат изследванията на доц. М. Минчев.

Съдбата ми позволи да бъдем в една катедра, да работим заедно и не мога да не спомена, че в катедрата той направи всичко възможно, тя да прерасне в основно звено за изследване на българската история, факултетът да намери своето място в националната структура на преподаване на историята, и да отдели толкова много време, за да спомогне за стабилизирането на специалността Право, сякаш да върне дълга на всички нас към първостроителите на университета.

Смея да се лаская от факта, че бяхме приятели. Затова ще си позволя накрая да напиша: “Спи спокойно своя вечен сън приятелю. Ти го заслужаваш.”